

Aranyhal

Az aranyhal (*Carassius auratus auratus*) a *Carassius auratus* alfaja. Az aranyhal a legrégebben kitenyésztett és a legnépszerűbb akvárium halak közé tartozik. Eredetileg az ezüstkárászából (*Carassius auratus gibelio*) tenyésztették ki különféle forma- és színváltozatban. Először valószínűleg táplálkozási célokból tartották, majd a legtetszetősebb egyedeket „hobby” célra továbbszaporították. A tenyésztés során sok szín és különféle típusú pikkelyek jöttek létre, ma létezik fémes, matt és gyöngyházfény-pikkelyű aranyhal is. Megjelenése a kínai Tang-dinasztia korába nyúlik vissza, majd a 11. századra a kínai kertkultúrában már széles körben elterjedt. A ma kereskedelemben kapható színvariációk mind mesterségesen kitenyésztett változatok. A víz összes szintjét lakja, viszonylag lassan, megfontoltan úszik. Kedveli a tápokot, de alapjában véve mindenevő. Minimum 80 centis vízmélységnél és folyamatos lék tartásával, könnyedén kitelel a kerti tóban. Egyéb békés tavi halakkal tartható együtt, de néhány fajta hajlamos lehet a többi egyed csipkedésére. Tavasztól ősziig többször ívhatnak – elég egy kis friss víz jutatása a tóba.

Tokhalak

A tokfélék vagy valódi tokfélék (*Acipenseridae*) a sugarasúszójú halak (*Actinopterygii*) osztályába tartozó tokalakúak (*Acipenseriformes*) rendjének névadó családja.

Ide sorolnak több mint húsz fajt, közöttük a kecségét (*Acipenser ruthenus*), a szibériai vizát (*Huso dauricus*) és a vizát (*Huso huso*). Gyakran lehet találkozni a család említésekor a két legnagyobb nem az *Acipenser* és a *Huso* szerinti elnevezéssel is.

Az egyik legrégebbi halfajok, hiszen a dinoszauruszokig, azaz, több mint 200 millió évvel ezelőttre vezethető vissza kialakulásuk. Élőhelyük jellemzően a szubtrópusi tengerek Észak-Amerikában, Kelet-Európában és Ázsiában. Vándorformák, hiszen több tengeri faj a folyókba vándorol ivni.

A húruk és az ikrájából készített értékes kaviár miatt gazdasági haszonnal kecséget, akár az orvhorgászatok is. Ez azt eredményezi, hogy több faj állományszáma, olyan mértékben lecsökkent, hogy a kihalás fenyegeti őket. A legnagyobb tokpopuláció a Kaszpi-tenger lakója. A 2001-es fogási adatok és becslések szerint a világállomány a 20. században legalább 70%-kal fogyott és 13 tokfaj veszélyeztetett, kettő pedig a kihalás szélén áll.

Feneklakó gerincesekkel és halakkal táplálkoznak, de süllyedő tápra átszoktathatóak – a kereskedésekben többnyire táppal nevelt egyedek kaphatóak. Általában nagytestűek és a többi halfajhoz viszonyítva lényegesen hosszabb az életkilátásuk. A tokfélék későn, 6 és 25 éves koruk között válnak ivaréretté és emiatt is veszélyeztetettek, hiszen kifogják, mielőtt ívhatnának. A tokfélék javarészt egész életüket édesvízben töltik, habár egyes fajaik vándorformák, mint a lazacok, de ezek is a folyókba vándorolnak ivni.

Kis méretű kerti tavakba nem javasolt, minimum 15-20 köbméteres, legalább 120–150 centi mély, a szokottnál jobban áramoltatott tavakban sikerrel tartható. Probléma nélkül telet, de lék tartására szükség van, a megfelelő vízminőség érdekében.

Compó

A compó (*Tinca tinca*) a csontos halak (*Osteichthyes*) főosztályának a sugarasúszójú halak (*Actinopterygii*) osztályába, ezen belül a pontyalakúak (*Cypriniformes*) rendjébe és a pontyfélék (*Cyprinidae*) családjába tartozó faj. Egyéb nevei: doktorhal, cigányhal. Magyarországon több természetes vízben megtalálható. A compó teste zömök, erőteljes felépítésű, magas faroknyéllel. Színe zöldes, de létezik már díszhal változata is – ezek színe aransárga, kék stb. 2-3 évesen válik ivaréretté, május-június környékén ívik, 200–300 ezer ikrát lerakva. A természetben az iszapban turkálva keresik táplálékukat, de kerti tóban tartva könnyedén tápra szoktatható. Minimum 80 centis vízmélységnél és folyamatos lék tartásával, könnyedén kitelel a kerti tóban. Egyéb tavi halakkal kényelmesen együtt tartható. Doktorhalként is szokták nevezni, mert állítólag a többi hal hozzádörgölőzik, ha valamilyen sérülése van...

Orfa (arany és kék Jászkeszeg)

A jászkeszeg (*Leuciscus idus*) a sugarasúszójú halak (*Actinopterygii*) osztályának a pontyalakúak (*Cypriniformes*) rendjébe, ezen belül a pontyfélék (*Cyprinidae*) családjába tartozó faj. A nagyobb folyókat és tavakat kedveli. A hal testhossza 30-50 centiméter, maximum 80 centiméter lehet. Rajhal, amely nyáron a felszín közelében tartózkodik és télen a fenékre húzódik. Minimum 80 centis vízmélységnél és folyamatos lék tartásával, könnyedén kitelel a kerti tóban. Nyáron figyelni kell a víz megfelelő szellőztetésére, mert érzékeny rá, ha csökken a víz oldott oxigéntartalma. A fiatal példányok állati és növényi planktonnal táplálkoznak, míg a felnőttek férgeseket, apró rákokat, rovarlárvákat és kisebb puhatestűeket esznek. Az úszó tápra is rászoktathatóak. Díszhal változata egyre kedveltebb a kerti tavas körökben. 3-4 évesen válik ivaréretté, április és június között ívik. A homokos vagy kavicsos partszakaszokon rakja le ikráit, nagyságától függően 40–115 000 db-ot.

Ha bármilyen kérdése van, hívjon bizalommal.

8000 Székesfehérvár, Rába u. 20.

Tel.: 06-20-80-20-100

E-mail: koimania@koimania.hu

www.koimania.hu